Srpen • Sierpień 2026

Časopis Slezské církve evangelické a. v. • Ročník LXXIX

PŘÍTEL PRZYJACIEL

Opomíjené aspekty učednictví

Schopnost vnímat výzvy doby
Péče o stvoření
Předávání zkušeností

2026
rok pastorace a učednictví

Tydzień Ewangelizacyjny

Dzięgielów, 5. - 12. 7. 2026

Foto: Fb CME

Co najdete v tomto čísle

Učednictví znamená být s Ježíšem... *Milan Zielina* 4
Nezávislost myšlení kontra jednota církve. *Stanislav Piętak* 5
Mój uczeń Tomek, uczeń nadstandardowy. *Anna Bystrzycka* 6
Vnitřní poušť reformace 7
Učednictví jako schopnost vnímat výzvy doby. *Zbyšek Kaleta* 8
Péče o stvoření začíná v každodennosti. *Milan Zielina* 10
Předávání zkušeností a budování nových učedníků. *Pavel Kaleta* 11
Sebejistý křesťan. *Miroslav Sikora* 12
Vyjádření solidarity 13
Spes moritur ultima aneb Kaple naděje... *Vladislav Blahut* 13
Kázání u příležitosti otevření Kaple naděje. *Tomáš Tyrlík* 14
Velehradská výzva 14
Aktualizace dohody o duchovní službě... *Monika Klimentová* 15
Bohaterowie wiary 16
Teď a tady. *Katka Tasková* 17
S Biblí na každý den a Heslo měsíce. *Vilém Szlauer* 17, 18
Tydzień Ewangelizacyjny 2
Setkání pod stanem 19
XcamP 20

2026 rok opieki duszpasterskiej i uczniostwa

Srpen • Sierpień 2026
Cena jednotlivého čísla: 52 Kč
Roční předplatné: 564 Kč

Vedoucí redaktor
Mgr. Janusz Kożusznik

Zástupce redaktora
Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada
Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura
Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kożusznik

Grafická úprava a sazba
Ing. Jindřich Novák

Vydavatel
Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace
Redakce Přítele – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.

ISSN 1214-1321

Učednictví znamená být s Ježíšem, ne „jen“ pracovat pro Ježíše

Když se řekne učednictví, většině křesťanů se vybaví služba. Představíme si člověka, který vyučuje děti, zpívá ve sboru, navštěvuje nemocné, organizuje akce nebo svědčí o Kristu svému okolí. To všechno je krásné a potřebné. Jenže právě tady se skrývá jedno nenápadné nebezpečí – můžeme začít dělat mnoho věcí pro Ježíše, aniž bychom byli skutečně s Ježíšem.

Mnoho křesťanů je velmi aktivních, ale hrozí, že služba nahradí vztah. Ježíš nejprve povolal učedníky, „aby byli s ním“, teprve potom je poslal. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat (Mk 3,14). Pořadí není náhodné. Ježíš nejprve zve učedníky do svého společenství. Až potom je posílá do služby.

Dnes bychom to možná napsali opačně: „Ježíš povolal učedníky, aby něco dělali.“ Ale Ježíšova logika je jiná. Nejdříve vztah, potom poslání. Nejdříve blízkost, potom práce. Nejdříve naslouchání, potom mluvení.

Tento princip nalézáme v celém Novém zákoně. Učedníci s Ježíšem putovali po cestách, seděli s ním u stolu, poslouchali jeho vyučování, pozorovali jeho modlitby, viděli jeho činy i slzy. Ježíš je neformoval jen tím, co říkal, ale i společně prožitým životem. Učednictví bylo otázkou vztahu.

Jak už mnozí víte z mých úvodníků, rád vařím. Vše začalo tím, že jsem se pozorně díval, jak to ten taťka „dělá“. Když vařil, byl jsem u toho. I když jsem sám ještě nevařil, snažil jsem se, abych si vše zapamatoval. Nyní čerpám z toho všeho, co jsem se od táty naučil. Mám vždy velkou radost, když mohu ve sboru uvařit pro všechny, a dvojnásob, když všem chutná. Tato zkušenost mi ukázala, jak je důležité být „blízko“.

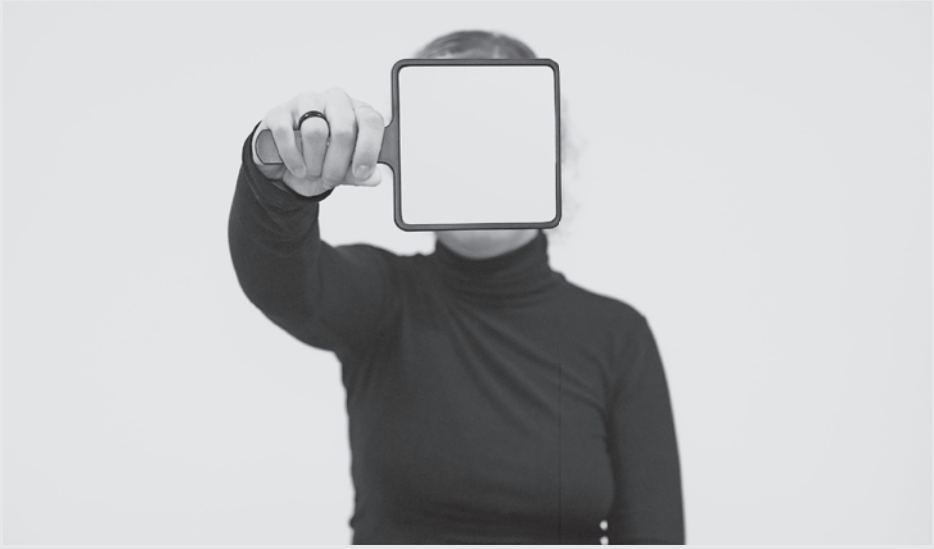
A právě zde může dnešní církev snadno ztratit rovnováhu. Žijeme v době výkonu. Úspěch se často měří počtem aktivit, projektů nebo výsledků. Tento způsob uvažování se může nenápadně přenést i do duchovního života. Člověk začne hodnotit svou víru podle toho, kolik toho stihl. Kolik schůzek navštívil, kolikrát sloužil, kolik lidí oslovil nebo kolik úkolů splnil.

Služba sama o sobě však není měřítkem duchovní zralosti. Je možné být velmi zaměstnaný Božím dílem, a přitom zanedbávat samotného Boha.

Jsme uprostřed prázdnin, v čase dovolených a odpočinku. Najděme si čas být „blízko“ Boha.

Pauza je součástí hudby. Během hudební pomlčky nehraje žádná hudba, je ticho, ale to ticho je součástí hudby.

Milan Zielina

Bylo mi podsunuto téma, které je docela zamotané, a přece velmi aktuální. Aktuální? Ano. Vždyť v církvích je tolik rozkolů! Zamotané? Tak se na ně podívejme zblízka!

Nezávislost myšlení?

Ano, přece chceme být svobodní a tvořiví. Může však člověk být naprosto nezávislý? Chce-li být originálně nezávislý, nestává se otrokem sebe sama? Je schopen zvládnout takové otroctví? Nesplývá nám někdy nezávislost s neposlušností? A když se člověk přiklání k poslušnosti, je to vždy dobré? Vždyť váleční zločinci se často vymlouvali na poslušnost vůči svým vůdcům.

Jednota církve?

Co to znamená? Přece občas se vynořují sekty, které jsou jednotné, ale hrozí jim zneužití moci. A také je dost klasických církevních organizací, které jsou jednotné ve své mrtvolné podobě, a... přirozeně vymírají. Neulpěme svůj zrak na jednotě nevěřících nebo nejednotě věřících, ale hledejme Boha pokoje, a On bude s námi (Ř 15,33).

Je proto důležité nejdříve pojmout, **co je a komu patří církev**. Slovo „církev“ pochází z řečtiny od slova kyriakon nebo kyriaké a znamená dům Páně nebo sbor Páně. Je to společenství, jehož hlavou je Ježíš Kristus. Je tomu tak ve skutečnosti? Můžeme mezi církevní organizací a Božím královstvím dát rovnítko (=), anebo tam vložíme symbol nerovná se (≠)? Snad přiléhavější přirovnání najdeme v matematických množinách. Sjednocení množin, v tomto případě církve a Božího království, by bylo žádoucí, ale církev tvoří nedokonalí lidé. Rozdíl, to by byla katastrofa. Pak je tu ještě průnik. Čím více se tyto dvě množiny prolínají, tím lépe.

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

myšlení kontra jednota církve

Každý křesťan má toužit po Boží blízkosti, ba co více – po bytí v Kristu

Známý švédský teolog Nathan Söderblom (1866-1931), arcibiskup v Uppsale, jednotu v Kristově církvi přirovnával k soustředným kružnicím. Uprostřed je Kristus, na obvodu kružnice jsou jeho vyznavači. Čím je kružnice blíže středu, tím blíž jsou si navzájem jednotlivé body na ní. Tak je to i s křesťany – čím blíž jsou Krista, tím blíž jsou si navzájem a naopak.

Jak se dívá na rozkoly Pán Bůh?

Na nesváry v Písmu narážíme od počátku do konce. Většinou souvisí se vzpourou proti Bohu. Adam a Eva uvěřili ďáblu, že se mohou vzepřít Božím pravidlům a být jako Bůh (Gn 3,5). Byla to lež a každý, kdo si libuje ve lži, zůstane v odloučení od Boha (Zj 22,15). Pán Bůh daří pokojem, ale i trestá nepokojem. Člověk bez Pána Boha není schopen zajistit jednotu a pokoj. Jak to bylo se staviteli Bábelu?

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. (Když se usadili v Šineáru, řekli si vespolek:) *Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi. … Hospodin je rozehnal po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Bábel (Gn 11,1-9)* (což v řeči Písma znamená Zmatek, přestože akkadské Bab-ili značí Brána boží).

Bábelští byli přece pohané. Ale co Judejci? Ani vnějšně zbožní lidé si bez Pána Boha jednotu a pokoj nezajistí. Prorok Jeremjáš dostal těžký úkol to národu připomenout.

Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti, od proroka až po kněze všichni klamou. Těžkou ránu mého lidu léčí lehkovážnými slovy: ‚Pokoj, pokoj!' Ale žádný pokoj není. Zastyděli se, že páchali ohavnosti? Ne, ti se nestydí, neznají zahanbení. Proto padnou s padajícími, klopýtnou v čase, kdy je budu trestat, praví Hospodin. (Jr 6,13-15)

Šalamoun, který byl Bohem tak oblíben, že si ho z mnoha úhlu pohledu Bůh použil jako předzvěst Mesiáše, zklamal. Jeho selhání Pána Boha rozhněvalo a zapříčinilo v další generaci rozdělení království.

Hospodin se na Šalamouna rozhněval, že se srdcem odklonil od Hospodina, Boha Izraele… Hospodin tedy řekl Šalamounovi: Protože to s tebou dopadlo tak, že nedodržuješ mou smlouvu a má nařízení, která jsem ti přikázal, zcela jistě odtrhnu království od tebe… (1Kr 11,9-11)

V Písmu však máme také **případy, kdy se pohádali dokonce následovníci Pána Ježíše** (Mk 10,41; 14,4; Sk 15,39; Ga 2,11-14). Jak tomu čelit? Nedávat vedle sebe dvě silné osobnosti? Každého zaměstnat něčím jiným? Ve vedení sociálních útvarů je opravdu potřebná moudrost v rozdělování úkolů. Avšak jako křesťané pojďme k jádru věci!

Hleďme na Krista

On dává pokoj. Zahledění do něho nás proměňuje a dává sílu k přemáhání zla dobrem. Jsme povoláni, abychom byli činiteli pokoje. Jednota církve bez sjednocení s Kristem je povrchní a vratká. Písmo nám dává klíč k rozhojnění milosti a pokoje, a tím je hlubší poznávání Boha Otce a Syna, ve kterém se nám Bůh zjevil. Kdo chce budovat jednotu Božího lidu, touží stále víc poznat Boží charakter a Boží vůli.

Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. (2P 1,2)

Buďme opravdoví, nepřetvařujme se

Pokrytectví je druhý klíč. Jím království nebeské naopak zavíráme bližním i sobě. Tento klíč zahoď do šrotu! Pán Ježíš sedmero „běda" začíná varováním před důsledkem pokrytectví, a tím je především ztráta přístupu do nebeského království. Církev plná lidí bez nebeského občanství překáží ve vstupu do něho jiným.

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít. (Mt 23,13)

Dejme se vést Duchem svatým

Všimněme si, že ve výčtu více než patnácti hříchů, uprostřed tak zvaných viditelných, je osm skrytých, které vedou k rozbití společenství věřících. Naopak všechno ovoce Ducha Božího vede k jednotě. Toto požehnané ovoce Duch plodí v těch, kteří patří Kristu; v těch, kteří umrtvili a umrtvují své ego i s jeho sklony.

Skutky lidské svévole jsou zřejmé: … rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist… Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. (Ga 5,19-24)

Usilujme o pokoj a společný růst

Spravedlnost, pokoj a radost z Ducha svatého – to jsou hodnoty Božího království, ty mají zdobit církev a každého z nás. Z dějin známe různé pokoje – paces: Pax Romana (přibližně 27 př. Kr. – 180 po Kr.), Pax Mongolica (1200 – 1400) a další. Všechny byly dosaženy mečem a málokterý trval déle než 200 let. Pax Christi je stavěn na Kristově spravedlnosti. On ty, kdo v něho věří, ospravedlňuje a vede k spravedlnosti, pokoji a radosti. Jeho pokoj je trvalý, protože On je vítězem nad naším největším nepřítelem.

Ospravedlněný hříšník z vděčnosti střeží tyto hodnoty ve své rodině, na pracovišti, v církvi a všude tam, kam stane jeho noha.

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu a lidé si ho váží. A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu. (Ř 14,17-19)

Nejdřív smíření, vzájemná láska a pak misie

Jak můžeme být věrohodnými učedníky Pána Ježíše Krista? Jen tehdy, když budeme mít vzájemnou lásku i lásku k nepřátelům. Neustávejme proto ve vzájemných přímluvách ani v modlitbách za nepřátele. V dějinách církve máme krásné příklady těch, kteří tuto lásku projevovali do posledního důsledku. Pastor pro mládež v třineckém sboru Gustaw Ożana před popravou těsně před koncem války v dopise prosí rodiče, aby odpustili jeho nepřátelům, a poslední dopis končí slovy: „Až do posledního dechu budu Pánu Bohu děkovat za štěstí, které mne potkalo v tom, že mi Vás dal. A Boží pokoj, který převyšuje všechen rozum, bude střežit vaše srdce i vaše mysli v Kristu Ježíši (Fp 4,4), který za nás zemřel, abychom měli věčný život. Žijte šťastně, služte Bohu a vzájemně se mějte rádi s nadějí, že nás Bůh opět sjednotí, až dokončíme tuto dočasnou pouť.“ Díky Pánu Ježíši za jeho věrné svědky. Bůh skrze ně mocí evangelia mění svět k lepšímu a k takové misii volá i nás.

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,34-35)

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce… (Mt 5,43-45)

Pán Ježíš Kristus dal své církvi různá obdarování nikoli k různostem, ale k jednotě

Dává je i nám, aby nás připravil ke službě, k budování jeho těla, k jednotě víry, k poznání Syna Božího a k zralosti lidství podle Kristovy plnosti (Ef 4,11-17). Máme se co učit. Sám přiznávám, že v této škole se cítím být začátečníkem. Lepší, užitečnější a nádhernější učební plán ovšem nikde jinde nenajdu.

Stanislav Piętak, emeritní biskup

Mój uczeń Tomek, uczeń nadstandardowy

Mój uczeń Tomek, a dokładnie – mój jakby trochę „niepodarzóny” uczeń Tomek ma dziś ponad 50 lat. Wtedy, dawno, dawno temu mówiliśmy, że taki „niepodarzóny”, bo ciągle coś zapominał.

Słowo „niepodarzóny” najlepiej wyraża to, że Tomkowi naprawdę mało kiedy coś się „podarziło” tak, aby świat go docenił. W szkole w rankingu klasowym zajmował nie pierwsze miejsca, podobnie na farze. W kościele służy, usługuje, każdemu, jak potrafi najlepiej. Ciągle anonimowo. Ale nie gniewa się. Wszystkim życzy tych dobrych miejsc. Mam wrażenie, jakby świadomie nie zdobywał tych pierwszych miejsc, aby innym je zostawić, aby innym zrobić radość. Kiedy uczyłam go na nauce konfirmacyjnej, jedyne w czym był najlepszy to to, że zawsze przychodził radosny i zawsze miał z sobą Biblię. Biblii nigdy nie zapomniał. Zeszyt zapominał, a pióro często nie pisało. U innych było na odwrót – mieli wszytko, tylko Biblię zapomnieli. Tomek na nauce konfirmacyjnej mało kiedy coś notował, bo nie miał czym i gdzie. Na początku denerwowało mnie to, więc jego koledzy, aby go ratować, wyrywali kartki ze swoich zeszytów i podawali mu te różne luźne kartki, a nawet swój ołówek, aby sobie coś zanotował, a potem w domu przepisał. Wtedy notował coś tym pożyczonym ołówkiem na tych luźnych kartkach, ale potem je zapomniał zabrać z sobą i podeptane zostały leżeć na farze. Ale potem i tak wszystko, co było trzeba umieć w życiu, umiał.

Dziś Tomek ma ponad 50 lat. Powoli zbliża się do 60. Do emertury ma jeszcze daleko. Ciągle taki sam. Dobry i uczciwy, serdeczny i pogodny. W zborze wszystkim pomaga cicho i bez rozgłosu. Inni jego rówieśnicy w zborze są widoczni, są liderami, powołano ich do prezbiterstwa, a Tomek zawsze jakby na drugim planie. Kiedy sędziwy ojciec wdowiec wymagał trudnej opieki, Tomek swoje obowiązki zorganizował tak, aby ojciec mógł zostać w domu i tam się nim opiekował. Tomek zawsze wszystkim chętnie pomagał, ale znał skalę pomocy. Nie rozdawał swej dobroci i pomocy na oślep. Przed laty prosiłam go, czy pomógłby mi wynieść z mieszkania jeden stary bezużyteczny mebel. Umówiliśmy się. Niestety, Tomek w ostatniej chwili odmówił mi, bo ojciec jego wymagał już wtedy intensywnej opieki. Ten nieużyteczny mebel nadal stoi w moim mieszkaniu. Po czasie okazało się, że jest jeszcze przydatny. Czas w życiu wiele zmienia.

Wielu moich konfirmantów zostało liderami w doroście i w prezbiterstwie. Uważam jednak, że dobroć i uczciwość Tomka była jedną z niewielu, która nigdy nikogo nie zraniła. Tomek nikomu nie zabrał miejsca, nikogo „nie wycis”, „nie podsiednył”, nigdy nie ubierał się w obce piórka. Do tej grupy Tomka należy jeszcze wielu innych moich uczniów, tak samo dobrych i uczciwych. Ale nikt z nich nigdy jako dziecko nie przychodził na farę tak radośnie.

Tomek nie przychodził notować, ani studiować. On istotę chrześcijaństwa wchłaniał.

Był i jest nonkonformistą. Konformiści notują, studiują, piszą projekty, zarabiają, żyją z chrześcijaństwa, świat o nich wie. Czy o to Jezusowi chodziło?

ks. Anna Bystrzycka

Vnitřní poušť reformace

Teologie a fenomén „evangelického poustevnictví“

Když Martin Luther v 16. století rázně odmítl institucionální mnišství a označil sliby chudoby, celibátu a poslušnosti za odporující svobodě evangelia, zdálo se, že asketický ideál z protestantského světa nadobro zmizí. Tradice pouště, ticha a radikálního odříkání však v lůnu evangelických směrů nezanikla. Transformovala se.

V průběhu staletí se v rámci radikální reformace, pietismu a pozdějších probuzeneckých hnutí objevili jednotlivci a komunity, kteří vnímali formální protestantskou ortodoxii jako duchovně chladnou. Do evangelického kontextu tak navrátili důraz na půst, ticho (solitudo) a prostotu (simplicitas). Tito „evangeličtí poustevníci“ nevzhlíželi k papežským řeholím, ale k raným *Otcům pouště* a ke Kristovu volání k vnitřnímu ztišení.

Teologická východiska: Poustevnictví bez klášterních zdí

Evangelická teologie asketického života se musela vyrovnat s klíčovým protestantským principem: sola fide (pouhou vírou) a sola gratia (pouhou milostí). Poustevnický život proto nesměl být chápán jako nástroj k zásluze spasení.

Evangelická obhajoba ticha a prostoty stojí na třech pilířích:

- Kristus jako vzor pouště: Evangelijní zprávy o Ježíšovi, který odcházel na pustá místa, aby se modlil a postil, se staly hlavním imperativem. Pokud se sám Spasitel potřeboval utíkat do samoty (eremos), je to univerzální křesťanský vzor, nikoli katolický vynález.
- Posvěcení života jako ovoce víry: Půst a prostota nejsou záslužné skutky, ale „duchovní disciplíny“ (prostředky milosti), které očišťují lidské srdce, aby mohlo lépe slyšet Boží hlas.
- Vnitřní poušť (anachoreze srdce): Na rozdíl od středověkého mnišství, které kladlo důraz na fyzický útěk ze světa, evangelická teologie asketismu často zdůrazňovala vnitřní postoj. Člověk musí vybudovat „poustevnu ve svém srdci“, uprostřed každodenních povinností.

Duchovní disciplíny: Půst, ticho a prostota

Důraz na ticho a sebeovládání v životě Kristova učedníka vedl v protestantských kruzích různými směry. Tyto postoje někdy zdůrazňovali zrovna ti, kdo se nakonec ocitli mimo hlavní proud reformace. Na druhou stranu mezi zastánci tohoto přístupu nechybí významné osobnosti, které jsou dnes považovány za pilíře evangelické církve.

Teologie evangelických asketů detailně popisuje praktický význam tří níže uvedených prvků.

Radikální reformace a novokřtěnci

Už v 16. století zdůrazňovali myslitelé jako Hans Denck nebo Sebastian Franck vnitřní osvícení nad vnějšími církevními strukturami. Franck přímo mluvil o tom, že pravý křesťan je duchovním samotářem, jehož klášterem je jeho vlastní svědomí. Radikální snaha o absolutní prostotu oděvu, řeči i majetku se stala základem hnutí, jako jsou amišové či mennonité.

Radikální pietismus a mystika

Skutečný rozkvět evangelického poustevnictví nastal v 17. a 18. století s příchodem pietismu. Philipp Jakob Spener ve svém spisu Pia Desideria volal po vnitřním oživení víry. Jeho radikálnější následovníci však zašli ještě dál:

- Gerhard Tersteegen (1697–1769): Německý reformovaný mystik, básník a duchovní rádce. Žil hluboce asketickým životem v ústraní, živil se tkaním stuh a většinu dne trávil v tichu a modlitbě. Jeho teologie byla teologií „Boží přítomnosti“ v tichu duše.
- Johann Kelpius (1673–1708): Transylvánský učenec a pietista, který v roce 1694 odvedl skupinu evangelických asketů do divočiny v Pensylvánii (u řeky Wissahickon). Zde v jeskyních a prostých celách žili jako poustevníci, postili se, meditovali a očekávali druhý příchod Krista. Byli známí jako „poustevníci z Ridge“.

Kvákeři a teologie ticha

Hnutí kvákerů (Společnost přátel), založené Georgem Foxem v 17. století v Anglii, dovedlo protestantské pojetí ticha ještě dál. Odmítli liturgii, kazatele i svátosti a nahradili je tichým očekáváním na „vnitřní světlo“. Ticho zde není jen absencí slov, ale aktivním prostorem, kde mluví Bůh.

Půst

V evangelickém pojetí byl půst zbaven nánosu církevních nařízení (půst v pátek, před Velikonocemi atd.). Stal se dobrovolným nástrojem sebekontroly. Poustevníci a pietisté se postili, aby demonstrovali, že člověk nežije pouze chlebem, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst. Půst měl uvolnit fyzickou energii pro intenzivní modlitbu a ušetřené peníze za jídlo měly být okamžitě rozdány chudým.

Ticho (solitudo a taciturnitas)

Ticho bylo vnímáno jako nezbytný lék proti „světskému hluku“ a teologickým hádkám (scholastice), které podle pietistů umrtvovaly církev. Ticho uzdravuje mysl. Podle Tersteegena Bůh mluví pouze tehdy, když lidské já utichne. Ztišení mělo vést k odumření vlastního ega.

Prostota (simplicitas)

Prostota znamenala radikální redukci životních potřeb. Vnější okázalost baroka (móda, paruky, honosné stavby) byla vnímána jako projev pýchy. Evangelický asketa volil prosté jídlo, obyčejný oděv a skromné obydlí. Tato prostota osvobozovala člověka od úzkosti o majetek a dovolovala mu plně se spolehnout na Boží prozřetelnost.

Moderní ozvěny: Ekumenické eremitství

Vědomí, že reformaci chybí rozměr kontemplace, vedlo ve 20. a 21. století k renesanci protestantského mnišství a poustevnictví. Moderním příkladem je francouzský reformovaný pastor a teolog Daniel Bourguet. Žije jako protestantský poustevník v samotě, věnuje se modlitbě, psaní a duchovnímu doprovázení. Je spojen s hnutím Ordre des Veilleurs (Řád strážců), které v rámci protestantismu obnovuje důraz na rytmus modlitby a ticha.

Bourguet argumentuje, že samota a poustevnictví neodpírají reformační důraz na službu bližnímu. Naopak – čím blíže je člověk v tichu Bohu, tím hlouběji je spojen se svými bratřími a sestrami.

Závěr

Teologie evangelických poustevníků ukazuje, že touha po radikální askezi, tichu a prostotě je univerzální křesťanskou potřebou, která překračuje hranice konfesí. Evangelický asketismus dokázal, že poušť není geografické místo ani instituce ohraničená zdmi kláštera, ale stav srdce, které se v naprosté prostotě a tichu otevírá působení Boží milosti.

snu

Učednictví jako schopnost vnímat výzvy doby

Jdu ulicemi Wittenbergu a na fasádách domů sleduji tabule se jmény významných lidí, kteří buďto navštívili toto město, anebo v něm studovali. Člověka milujícího dějiny reformace zarazí, že se zde vedle sebe objevují nejen ti, kteří pracovali na společném díle, ale také osobnosti jdoucí jaksi proti sobě. Přátelé, kteří se postupem času stali nepřáteli. Dějiny církve i reformace znají mnoho příběhů o zásadních ideových zvratech, kdy se teologové obrátili jeden proti druhému a pálili po sobě projektily nevybíravých slov. Hodí se sem komentář Filipa Melanchtona: „Neboj se smrti, neboť budeš zbaven břemene hříchů, úkladů ďáblových a dravosti teologů.“

Na vitrážích zámeckého kostela ve Wittenbergu, městě, které oficiálně nese jméno Lutherstadt čili Lutherovo město, jsou vyobrazené významné postavy evropské reformace: od skotského reformátora Johna Knoxe po polského Jana Łaského. Podobizna muže umístěná na protější stěně do tohoto kolektivu jaksi nezapadá. Johann Hinrich Wichern. Člověka napadne: Počkat, počkat, to přeci není reformátor církve. Tento muž žil v devatenáctém století, tedy v době, kdy jsou protestantské církve etablované, úspěšně ukotvené ve společenském a politickém prostoru a zpravidla se těší velkému vlivu a bohatství. Nic jim nechybí. Co dělá Wichern vedle Luthera a Melanchtona?

Reformace pohledu na svět

Udělejme si odbočku do Hamburku první poloviny devatenáctého století. Probíhá průmyslová revoluce se svými hrozivými sociálními důsledky. Bída, hlad, vykořisťování. Otrocká práce dětí. Pro názornost: pruský zákon z roku 1839 zakázal práci v továrnách dětem mladším devíti let. Pokud by nás snad napadlo, že toto opatření prosadil odvážný hlas církve, velmi bychom se spletli. Ozval se erár, vojáci. Ukázalo se totiž, že mladí muži doplatili na své dětství strávené v katastrofálních podmínkách ve fabrikách mimo jiné tím, že přišli o schopnost válčit. Díky tomu zákon do budoucna umožňoval pracovat dětem, jen (!) pokud dovršily desíti let a pouze deset hodin denně.

Církev té doby trpěla jistým druhem slepoty. Neviděla potřeby lidí kolem sebe. Neviděla v agresivním raném kapitalismu bídu dětí pracujících v nelidských podmínkách. Neviděla sirotky. Neviděla nešťastníky zaplavující ulice překotně bohatnoucích německých měst. Církev potřebovala prohlédnout. Do takové společnosti se narodil Johann Hinrich Wichern a s nadsázkou lze říct, že reformoval pohled církve na svět.

„Drsný domov“ a misijní práce

Wichern se narodil na začátku devatenáctého století. Ve věku pětadvaceti let vystoupil s řečí na *Výročním zasedání Spolku nedělní školy*. S prorockou naléhavostí vyzval hamburské (evangelické, křesťanské) měšťanstvo k pomoci proletářským rodinám. Tímto se mnozí hamburští občané poprvé ve svém životě dozvěděli o odvrácené tváři svého blahobytného města.

Ve stejném roce založil „Drsný domov“ (Rauhen Haus), dům záchrany, do něhož se mladý Wichern s matkou, sestrou a jedním z bratrů nastěhoval příznačně 31. října 1833, na výročí reformace. Za celým projektem stála jednoduchá, ale přesvědčivá teologická koncepce: síla hříchu se projevila v lidských dějinách. Božím protiútokem bylo Kristovo zjevení. V tomto historickém dramatu je možná záchrana z moci hříchu. Bůh nabízí bezpodmínečné odpuštění osobních vin. Jednoduché a biblické. Jak tato teologie vypadala v praxi? Wichern hovořil k dětem „z ulice“ o božím odpuštění. Pak jim ale zakázal mluvit o jejich předcházejícím životě. Chlapcům, kterých se ujal, dával dokonce nová jména, aby jim staré jméno nepřipomínalo dřívější zlý život. Svým svěřencům důvěřoval. A právě v důvěře spočívalo tajemství jeho výchovné moci. Vytvářel společenství dvanácti až čtrnácti dětí seskupených kolem „bratra“ diakona, který vedl rodinnou skupinku ve svobodě, lásce a radosti. Takovým způso-

bem zakládal „organismy zachraňující lásky“.

Wichernovo odvážné dílo nezůstalo skryto. V celém Německu se hlásili probuzení křesťané, kteří chtěli zakročit proti bídě dělníků.

Wichern dokázal sledovat vývoj v sociální oblasti a nacházel stále nové a nové specifické skupiny, které potřebovaly ve své nouzi pomoc. Od roku 1837 opouštěli první bratři jeho „Drsný domov“ v Hamburku a putovali až do Ruska pomáhat ubohým mladým mužům dotčeným nepříznivými sociálními vlivy. Vstupovali do služeb ve věznicích, vyhledávali mladé lidi na ulicích a v útulcích. Nabízeli pastorační péči a křesťanskou literaturu. Tito putující bratři se jako kazatelé dostali až ke kolonistům v Americe.

Wichernovo učednictví a odkaz

Ve spise *Bídy protestantské církve a vnitřní misie* Wichern uchopuje a ukotvuje tuto práci a dává jí název „vnitřní misie“. Vnitřní misie poznává z vnitřku církve, z perspektivy boží lásky k člověku situaci celkové nouze. Vnitřní misie využívá dary obnovy a lásky a vede k celkové změně situace lidí ohrožených bídou. Bída totiž zasahuje většinou celého člověka. Jeho víru, jeho osobní situaci, jeho vztahy i místo ve společnosti. Řešení sociální otázky je u Wicherna nerozlučně spjato s evangelizací a se sociální službou, sociální služba pak s misií. Vše na půdě luterské církve, v souladu s luterským učením.

Chudoba se netýká jen hmotného zajištění, existuje i sociální chudoba (chybějící vztahy, samota), zdravotní chudoba, chudoba vyplývající ze stáří i duševní chudoba. Chudoby takto široce pojaté je i u nás dost a dost. A pak je tady ta největší, chudoba duchovní: život bez Boha. Tyto a mnohé další výzvy předpokládají naši účast a praktickou službu.

Wichernovo křesťanské učednictví začalo prozřením. Uviděl potřeby lidí z okraje společnosti a začal jednat. Založil *Drsný domov* a pak mnohé další domovy pro kluky z ulice. Svým vystupováním a dílem otevřel oči celé církvi. Založil misijní práci, na kterou přímo či nepřímo navazují další.

Ve stejné době jako Wichern žil ještě jiný „velikán“. Wichern se narodil v roce 1808, ten druhý v roce 1818. Wichern zemřel v roce 1881, ten druhý v roce 1883. Mluvím o Karlu Marxovi. Zanechal po sobě třídní boj, nenávist a krvavé revoluce. Wichern nám odkázal dílo křesťanské lásky a pomoci. Dva lidé téže doby, dvě naprosto odlišná dědictví.

Neshody v církvi i jistá „dravost teologů“ mohou být únavné. Ale je zde oblast stojící mimo spory a disputace. Je to učednictví Pána Ježíše Krista v oblasti praktické služby. Chcete-li, diakonické služby. Učednictví lze vnímat jako následování Ježíše Krista v pomoci potřebným, osamoceným, nemocným a nemohoucím. Tato oblast následování Ježíše vyžaduje nasazení a empatii.

Foto: Zbyšek Kaleta

Žhavá (ostravská kompasácká) současnost

Lidé, kteří přicházejí do našich misijních společenství, nejsou ani nenároční, ani bezproblémoví. Přinášejí s sebou jiné výzvy než ty, které řešíme v klasických sborech. Mnozí řeší problémy s penězi, probíráme je s nimi opakovaně bez větší šance na zlepšení. Při každém setkání se objeví nějaká specifická výzva. Přijde člověk s rozpíchanýma rukama. Co s tím? Dušuje se, že nic nebere. Věříš, nebo nevěříš, to je nakonec jedno, ale přijmeš. Ale co s tím, když ostatní, taktéž problematičtí, nově příchozího nezvládají? Jak se zachovat? Jak zachovat křehkou rovnováhu vztahů? Žádné jasné modelové řešení neexistuje. Teologii tady pochopitelně nikdo neřeší. Leda snad bazální teologii přijetí, milosti a lásky. Vyučujete, ale ani netušíte, co posluchači poberou. Věříte, že je to promění, ale vidíte něco jiného: hodně neproměněné životy.

Učednictví jako schopnost vnímat výzvy doby

Jdu lodí zámeckého kostela ve Wittenbergu a vidím obraz pána v oblečení z devatenáctého století. I když mám ještě naplánováno zhlédnutí úžasné reformační panoramy, nedokážu nic víc vnímat. Tento pán v obleku je prorokem své doby, člověkem, který pochopil výzvu. Johann Hinnrich Wichern do společnosti Luthera a Melanchtona patří. Je to reformátor, který i nás inspiruje otázkou, zda nepotřebujeme zreformovat duchovní oči, změnit úhel pohledu na učednictví.

Kdy se dostavuje radost? Když vám člověk, který prošel snad vším možným: od alkoholu, přes pervitin a několikaleté vězení řekne: „Zbyšku, mám výročí.“ „Jaké? Co se stalo?“ „Už rok bydlím sám a nic neberu.“ Zaradujete se, i když to také znamená, že se občas na životních nákladech jaksi chtě-nechtě finančně podílíte. Jindy: „Zbyšku, nabízeli mi pervitin zdarma, a já jsem je poslal… pryč.“ Věříte a víte, že učednictví a pastorace jsou nejen v tomto roce, roce pastorace a učednictví, ale vždycky, propojené se službou těm na okraji. Učednictví je schopnost vidět výzvy doby. Učednictví je schopnost vidět svět očima Mistra.

Zbyšek Kaleta, pastor

Foto: Milan Zielina

Péče o stvoření začíná v každodennosti

Když se v církvi mluví o poslání křesťanů, nejčastěji zmiňujeme zvěstování evangelia, službu lidem nebo budování společenství. Méně často si však připomínáme, že již na prvních stránkách Bible dostal člověk ještě jeden důležitý úkol – pečovat o Boží stvoření.

V knize Genesis čteme, že Bůh postavil člověka do zahrady Eden, „aby ji obdělával a střežil“ (Gn 2,15). Člověk tedy není vlastníkem světa, ale jeho správcem. Země patří Hospodinu a my jsme povoláni zacházet s jeho dary moudře, s úctou a s vědomím odpovědnosti vůči budoucím generacím.

Péče o stvoření proto není módním trendem ani politickým tématem. Je především projevem vděčnosti Bohu za svět, který nám svěřil. Když šetříme energiemi, hospodaříme s vodou nebo vytváříme prostředí, kde může prosperovat rozmanitost rostlin a živočichů, vyjadřujeme tím úctu ke Stvořiteli.

Takový přístup se snažíme promítat také do života našeho sboru v Orlové a do projektů, které postupně realizujeme. Nově vybudované prostory i jejich okolí neslouží pouze bohoslužbám nebo setkávání členů sboru. Jsou využívány během celého roku pro zájmové a neformální vzdělávání dětí, mladých lidí, osob se speciálními potřebami i dobrovolníků. Významnou součástí těchto aktivit je environmentální výchova a poznávání přírody. Děti se pravidelně účastní přírodovědných kroužků, tematických workshopů i vzdělávacích programů zaměřených na vztah člověka a přírody, poznávání ekosystémů, ochranu životního prostředí nebo praktické dovednosti pro pobyt v přírodě.

Nejde nám však pouze o vzdělávání. Chceme, aby samotný areál sboru byl příkladem odpovědného hospodaření. Proto jsme při rekonstrukci a rozvoji sborových budov hledali řešení, která jsou šetrná k životnímu prostředí i dlouhodobému provozu.

Foto: Milan Zielina

Na střeše farní budovy využíváme fotovoltaické panely, které pomáhají pokrýt část spotřeby elektrické energie z obnovitelného zdroje. O vytápění se stará tepelné čerpadlo, díky němuž můžeme výrazněji omezovat spotřebu fosilních paliv. Velkou pozornost věnujeme také hospodaření s vodou. Dešťová voda je zachycována v retenční nádobě, odkud slouží k zalévání farní zahrady. Tím její využití nekončí – dešťovou vodu používáme také při splachování toalet, čímž šetříme cenné zásoby pitné vody.

Velkou radost nám přináší také samotná farní zahrada. Nechceme, aby byla jen upraveným trávníkem kolem budov. Snažíme se vytvářet prostor plný života, kde nacházejí místo různé druhy stromů, keřů, květin i dalších rostlin. Rozmanitost zeleně přispívá nejen k lepšímu prostředí pro hmyz a ptáky, ale vytváří také příjemné místo pro setkávání dětí, rodin i návštěvníků. Velmi si ceníme iniciativy sborovníků, kteří stáli za vznikem bylinkové zahrádky. To, co sklidíme, využíváme pro potřeby našeho sboru.

Velmi si vážíme toho, že se nám podařilo získat finanční podporu ze Státního fondu životního prostředí, díky níž bylo možné vysadit nové stromy v areálu zahrady. Strom je symbolem dlouhodobé investice – člověk jej často sází s vědomím, že jeho plný užitek budou sklízet až další generace. Právě v tom je krásný obraz křesťanské odpovědnosti. Myslet nejen na dnešek, ale i na ty, kteří přijdou po nás.

Péče o stvoření se však neomezuje na technická řešení ani na dotační projekty. Začíná v každodenních drobnostech – v tom, že neplýtváme, třídíme odpad, vážíme si vody, pečujeme o zeleň nebo učíme děti objevovat krásu přírody. Právě v těchto malých krocích se učíme být dobrými správci Božích darů.

Jsme vděční, že se daří spojovat péči o stvoření s posláním našeho sboru. Heslem sboru je Kostel pro všechny. Když děti během přírodovědných programů pozorují ptáky, poznávají rostliny nebo objevují zákonitosti přírody, nejde jen o získávání nových znalostí. Učí se obdivovat moudrost Stvořitele a chápat, že svět kolem nás není samozřejmostí, ale darem.

A tak v Orlové, našem sboru, se snažíme připomínat, že evangelium se dotýká celého života. Nejen našich slov a bohoslužeb, ale také způsobu, jak zacházíme s Božím stvořením. Vždyť péče o svět, který nám Bůh svěřil, je jedním z tichých, ale velmi konkrétních svědectví naší víry.

Milan Zielina

Předávání zkušeností a budování nových učedníků

Foto: Marek Svoboda

S manželkou Simou jsme už řadu let zapojeni do služby dětem. Když se ohlédnu zpět, uvědomuji si, že stejně důležité jako práce s dětmi samotnými je i výchova nových služebníků. Právě v tom vidím jeden z rozměrů učednictví – předávat zkušenosti, povzbuzovat mladší a vytvářet prostor, aby mohli růst a jednou převzít odpovědnost.

Jsem velmi vděčný za náš sbor v Návsí, kde je mnoho ochotných lidí, kterým leží na srdci služba dětem. Ještě před několika lety jsme měli dva týmy pro nedělní besídky, protože bylo potřeba zajistit českou i polskou skupinu. Když jsme následně začali mít společné bohoslužby, oba týmy se spojily a zdálo se, že pracovníků máme dostatek.

Postupně se ale situace začala měnit. Několik sester odešlo na mateřskou dovolenou, další se začali více věnovat práci s mládeží. To, co dříve vypadalo jako početný tým, najednou potřebovalo nové posily. Začali jsme přemýšlet, koho oslovit. Nechtěli jsme zatěžovat ty, kteří už sloužili v jiných oblastech. Obrátili jsme se proto na dorost a mládež.

Měli jsme radost, když se přihlásila jedna dívka z mládeže a dvě z dorostu. Nejdříve se účastnily plánování, potom přicházely jako pomocnice na besídky. Připravovaly hry, soutěže a pomáhaly s programem. Děti si je rychle oblíbily. Přinesly nové nápady, energii a také přirozenou blízkost k dětem, protože věkově k nim mají blíže než my starší.

Dnes se postupně zapojují i do vedení jednotlivých částí programu a na podzim se chystají absolvovat kurzy EVD (Efektivní vyučování dětí) pořádané Dětskou misií. Je radost sledovat, jak rostou ve službě i ve víře. Pro mě osobně je to potvrzení, že investovaný čas do mladých lidí má smysl.

Podobnou zkušenost máme i při organizaci příměstských táborů. V našem sboru pořádáme pětidenní příměstský tábor a také kratší třídenní Lego tábor. Na jejich přípravě se podílí jak zkušení vedoucí, tak mladí pomocníci. Právě tato kombinace se ukazuje jako velmi požehnaná.

Starší mohou předávat zkušenosti s vedením skupinek, vyučováním nebo organizací programu. Mladí zase přinášejí nadšení, kreativitu a schopnost navazovat vztahy s dětmi. Kluci z dorostu se dokážou s dětmi vyřádit při sportovních hrách nebo fotbale, děvčata bývají výborná při tvoření, deskových hrách nebo práci v menších skupinkách. Také v hudební službě vidíme, jak se mladší postupně učí přebírat zodpovědnost – ať už při vedení písní, učení veršíků, nebo různých programových vstupů.

Další velkou příležitostí pro růst nových vedoucích je klub AWANA. Jde o celoroční službu dětem, která vyžaduje mnoho pracovníků a vedoucích skupinek. Součástí AWANY je také letní tábor, letos pořádaný pod stany na Slezské Hartě. Přestože tým AWANY není totožný s týmem nedělní besídky, nevnímáme tyto služby jako konkurenci. Naopak se krásně doplňují a společně vytvářejí prostor pro oslovení dětí a růst nových služebníků.

Často si uvědomuji, že učednictví se neodehrává pouze při biblickém vyučování. Děje se také tehdy, když mladému člověku důvěřujeme, dáme mu příležitost a jsme ochotni ho doprovázet na jeho cestě služby. Někdy to znamená trpělivě vysvětlovat, jindy povzbuzovat nebo přijmout nové nápady, které bychom sami nevymysleli.

Jsem vděčný Bohu za každého, kdo je ochoten investovat svůj čas do dětí a mládeže. Zároveň si uvědomuji, že nikdy nemůžeme říci: „Máme dost pracovníků, už není koho hledat.“ Každá generace potřebuje připravovat tu následující. Pokud chceme, aby služba pokračovala i za deset nebo dvacet let, musíme už dnes vytvářet prostor pro nové učedníky a nové vedoucí.

Věřím, že právě v tom je obrovské požehnání. Nejen sloužit dětem, ale také vychovávat ty, kteří jednou ponesou službu dál. A když pak vidíme, jak mladí lidé rostou, přebírají zodpovědnost a sami začínají sloužit druhým, můžeme s vděčností sledovat, jak Pán Bůh naplňuje své dílo i v další generaci.

Pavel Kaleta
vedoucí nedělních besídek SCEAV Návsí

Sebejistý křesťan

Nejde tak ani o varování před pyšnou povýšenosti nebo bezmeznou zpupností (Iz 16,6). Spíše o pochopení pýchy duchovní neboli náboženské. Už je to více let, když dotyčný uvěřil, zapojil se ve sboru, má rád všechny bližní. Postupně vyrostl duchovně a už může pomáhat a radit všem, kdo mají zájem. Je si jistý v modlitbě, ve službě, v budování společenství sboru i v skupinovém studování Bible. Je oblíbený, nikomu nikdy neukřivdil. Avšak ve svém nitru si postupem času stále víc nepřipouští selhání ani nebezpečí ztráty spasitelné víry. Kdo do tohoto stádia patří a kdo ne? Příkladem může být modlící se farizeus v chrámě.

„Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé,... postím se a dávám desátky...“ Když se někdo modlí takto v sobě a nahlas jinak, nikdo kromě Boha rozdíl nevidí. Nejúspěšnější satanova zbraň je lež a nejpodlejší je povýšenost.

„Ponížen bude zpupný pohled člověka, sehnuta bude lidská povýšenost.“ (Iz 2,11) „Sehnuta bude zpupnost člověka, ponížena bude lidská povýšenost.“ (Iz 2,17) Pyšný člověk je zaslepen vlastním egem, což jej vede k chybám a často i k pádu. Takový člověk přijme jeden nebo poskládá několik vytržených biblických veršů a další ho už nezajímají. Například se opře o jeden: „Kdo má Syna, má život...“ – na něm postaví pravdu o svém spasení a nebere v potaz další doplňující verš. „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.“ (F 2,12) Jiný překlad to vystihuje takto: „Pracujte s úzkostlivou bázní o to, abyste došli spásy.“ A považuje Zj 3,5 „... a jeho jméno nevymažu z knihy života“ pro něho za nepodstatný.

Tyrskému králi říká prorok slovo Hospodinovo, stalo se to i luciferovi: „Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro tvou skvělost jsi zkazil svou moudrost, svrhnu tě k zemi... staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky.“ (Ez 28,17.19) Babylonskému králi oznamuje prorok jeho pád, stalo se to i jitřence: „Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu!“ (Iz 14,12)

Věřící člověk má mít jistotu spasení v Kristu: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru.“ (Ef 2,8) Má jistotu víry ve věčný život: „Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.“ (1J 5,13)

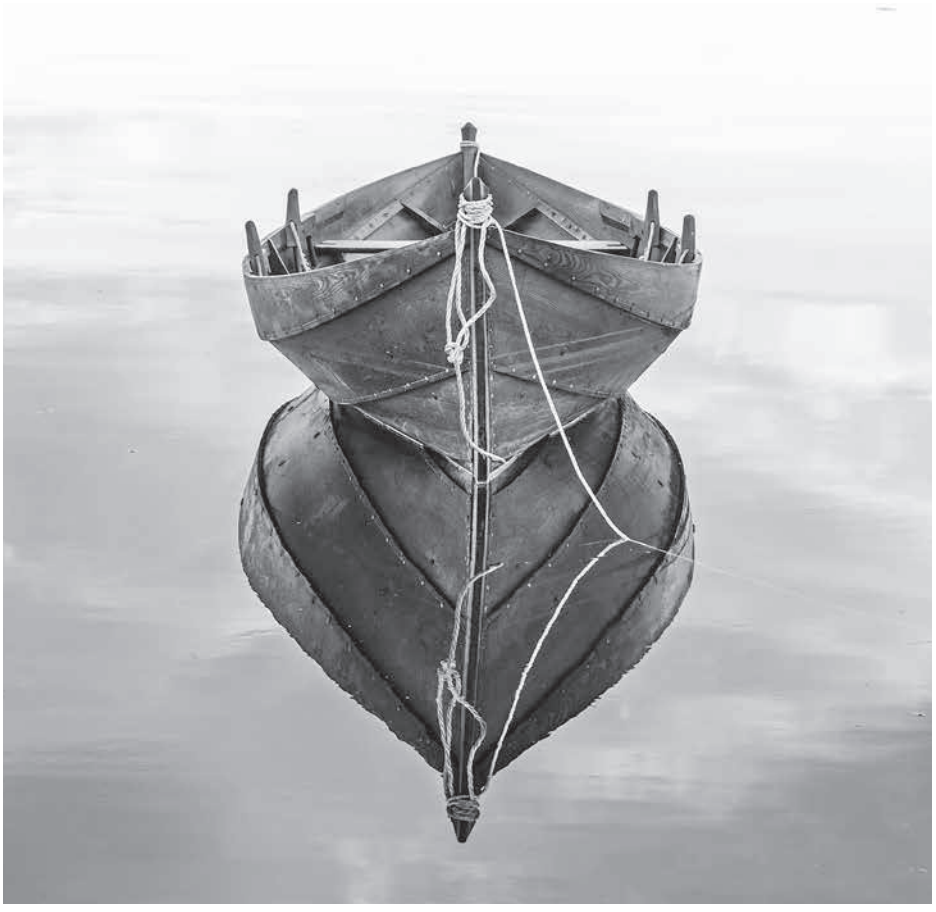
Ale lidská sebejistota je pýchou, která ignoruje Boha podobně jako bohatý člověk: „... zbořím stodoly, postavím větší... a řeknu si: teď máš zásoby na mnoho let, klidně si žij...“ (L 12,16-19)

Sebejistota je vlastnost nebo schopnost žít s nabytou jistotou, kdy člověk věří své hodnotě a svým schopnostem. To špatné není. Ale kde končí zdravý pohled na vlastní slabosti a mezery, tam začíná egocentrismus. **Sebejistý křesťan.** Sebejistota má kouzlo „vlastní cesty”. Jsou lidé, kteří přijdou do některého sboru a budou říkat: „Já už nehřeším. ” Jiní budou si o sobě myslet a tvrdit: „Jen já mám správnou pravdu.” Stokrát opakovaná lež se nakonec dotyčnému paradoxně stane pravdou. Patologičtí lháři neustále přehánějí, aby na sebe upoutali pozornost. Ve většině případů lžou, aby se cítili lépe. Postupem času si ale vytváří na svých lžích závislost: „Venku zůstanou... každý, kdo si libuje ve lži.“ (Zj 22,15) Každý člověk, který chce hovořit s Bohem jako rovný s rovným, spěje k nadřazenosti nad dalšími bratry. A jakákoli jistota o sobě samém jednou končí. Daleko lepší je uznat, že jistota je pouze na základě Božího slova. Je možné poznat toto nebezpečí u bratra nebo sestry, když to na nich není vidět ani při mluvení ani v jednání? „Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“ (L 18,14)

Uskutečnění tohoto varování a zaslíbení se nemusí stát během jednoho měsíce nebo roku. Ale stane se, poněvadž to je Boží slovo. Pána Ježíše nacházíme ve svém vnějším ponížení, ve vnitřním unížení, v utišení jako Izajáš v jeskyni. Protože Bůh pokorným dává milost. Zapomínáme, co všechno nám bylo odpuštěno a co darováno. Pak nejsme tak vděčni.

A buďte vděčni, jak tehdy, když jsme přijali a zamilovali si Pána Ježíše Krista. Ne, že bychom to takhle chtěli, ale když si to nepřipomínáme, čas vše přikrývá. Bůh to věděl, proto Božímu lidu nařídil a každému nově narozenému daruje poučení: „Po všechny dny svého života si budeš připomínat den, kdy jsi vyšel z egyptské země.“ „Proto vám hodlám ty věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v pravdě, kterou jste přijali.“ (2P 1,12) Připomínejme si každý den Egypt a Golgotu: Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.

Miroslav Sikora
emeritní pastor

Vyjádření solidarity

Předsednictvo Ekumenické rady církví v České republice vyjadřuje solidaritu Ukrajinské radě církví a náboženských společností, sdílí její smutek a rozhořčení nad bezohlednými teroristickými útoky armády Ruské federace a připojuje se k jejímu apelu na vládu České republiky, aby spolu s Evropskou unií a dalšími zeměmi zesílila tlak na Ruskou federaci směřující k ukončení její agrese vůči Ukrajině.

Ruská federace v noci na 15. června 2026 podnikla další masivní raketový a bezpilotní útok na Kyjev, který vážně poškodil Kyjevskopečerskou lávru. V důsledku útoku vypukl požár na střeše zdejší katedrály Zesnutí přesvaté Bohorodičky, přičemž plameny zachvátily plochu přibližně 800 metrů čtverečních. Tento klášterní komplex pochází z 11. století, představuje historické centrum šíření křesťanství ve východní Evropě a je zapsán na seznamu světového dědictví UNESCO. V lávře dodnes působí mnišská komunita a sídlí zde národní rezervace s rozsáhlými muzejními sbírkami.

Útok na lávru je dalším zločinem proti lidskosti, křesťanství a kulturnímu dědictví Ukrajiny. Od začátku plnohodnotné ruské invaze bylo takto zničeno či poškozeno již téměř 800 náboženských objektů křesťanských, muslimských a židovských komunit. Během téže noci zasáhly ruské údery také Národní filmové studio Oleksandra Dovženka, kulturní komplex Mysteckyj Arsenal, velký poštovní terminál, obytné domy a městskou energetickou a vodovodní infrastrukturu. Tyto činy páchá stát, který je členem OSN i UNESCO, a zneužívá přitom nedostatek politické vůle v mezinárodních institucích.

Výjádření solidarity regauje na Vyjádření Všeukrajinské rady církví a náboženských společností k ruskému útoku na Kyjevsko-pečerskou lávru. Všeukrajinská rada církví a náboženských společností (AUCCRO) je největší mezikonfesní platforma na Ukrajině. Založena byla v roce 1996 a sdružuje 15 křesťanských, židovských a muslimských organizací, které reprezentují více než 90% všech náboženských komunit v zemi.

Předsednictvo
Ekumenické rady církví v ČR

Spes moritur ultima

aneb Kaple naděje ve věznici Heřmanice

Foto: Vladislav Blahut

Nadpis uvedený v latině znamená v češtině ono nám všem známe: Naděje umírá poslední. Dne 23. června 2026 ale došlo přesně k opaku. V areálu věznice Ostrava Heřmanice jsme mohli být toho svědky spolu s biskupem Tomášem Tyrlíkem. Došlo totiž ke zrození naděje, tedy úplně přesně k otevření a posvěcení Kaple naděje, která bude sloužit nejen odsouzeným ve výkonu trestu, ale i všem zaměstnancům věznice.

Kapli, která vznikla přestavbou terapeutické dílny, navrhl Ing. architekt Vojtěch Hromek. Jedním z úkolů pro pana architekta bylo vytvořit prostor, který se bude vymykat ponurému vězeňskému prostředí. A tento záměr se zcela určitě podařil. Architekt skutečně vytvořil mimořádný prostor, kterým prostupuje symbolika kříže, ruka, která chce vytáhnout každého z bahna hříchu. Byl použit materiál z odpad plastu, který ozařuje centrální světlo v podobě kruhu. V něm je hluboká symbolika, že i z „odpadu" může vzniknout něco nového a každou temnotu prozáří světlo.

Slavnostního otevření kaple se účastnili nejvyšší vedení vězeňské služby ČR v osobě generálního ředitele genmjr. Tomáše Hůlky, ředitele věznice Pavla Horáka, hlavního kaplana VS ČR Pavla Zvolánka, a za vězeňskou duchovenskou péči a jednou z iniciátorek tohoto projektu její předsedkyně Kristýna Čobanová, za město Ostrava náměstek primátora Ostravy Zbyněk Pražák. Byli přítomni také vězni, kteří četli z Bible a jeden vydal svědectví o proměně svého života a to díky kaplanské službě ve věznici.

Protože se jedná o ekumenický projekt, byli přítomní i zástupci ERC a ČBK a další představitelé místních církví. Před samotným aktem požehnání a posvěcení kaple pronesl ke všem zúčastněným kázání biskup Tomáš Tyrlík na slova Žalmu 139,7-12. Celé kázání je přiloženo pod článkem, jenom vyjmu jednu myšlenku, která se pojí s Kapli naděje a jejím významem a je zároveň prosbou a přáním: „Kéž je tato kaple oázou klidu pro každého, kdo do ní vstoupí s těžkým srdcem, bez ohledu na to, jakou uniformu nebo oblečení zrovna nosí. Kéž zde lidé nacházejí prostor pro modlitbu, odvahu a sílu ke změně, smíření s Bohem i s lidmi a naději pro budoucnost. Kéž zde zní evangelium, dobrá zpráva, která neříká: ‚Jsi odepsaný,' ale: ‚Jsi milovaný Bohem.' Otevíráme tuto Kapli naděje s vírou, že Boží světlo může pronikat i tam, kde je hluboká temnota. Tato kaple má lidem pomáhat vidět, že někdy naše minulost sice určuje naši současnost, ale nemusí definovat naši budoucnost. Ať se tato kaple stane místem, kde budou lidé nacházet víru, lásku, a tak potřebnou naději. Kéž Pán Bůh tomuto místu i vám všem žehná! Amen."

Slavnostní požehnání prostoru vedli arcibiskup a předseda ČBK Josef Nuzík a 1. místopředseda ERC Bronislav Matulík.

Na závěr svého stručného popisku slavnostního otevření a požehnání Kaple naděje si dovolím citovat slova apoštola Pavla zapsaná v listě Židům 13,3 – kéž jsou i tato slova pro nás příkladem a výzvou: „Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení."

S přáním hezkých letních dnů
Vladislav Blahut, kurátor SCEAV

Kázání u příležitosti otevření Kaple naděje

Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí. Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo. (Ž 139,7-12)

Na první pohled by se mohlo zdát, že vězení a kaple k sobě příliš nepatří. Vězení je z definice místem omezení. Je místem, kde člověk naráží na limity – fyzické i ty vnitřní, způsobené vlastní minulostí, chybami nebo vinou. Dnes tu ale stojíme, abychom otevřeli prostor, který má úplně opačný význam. Otevíráme kapli ve věznici. Je to sice jedna z mnoha místností v této budově. A přesto bude od dnešního dne zásadně jiná.

Kaple může být místem, kde člověk uprostřed vnější nesvobody může zakoušet svobodu vnitřní. Paradoxně lze totiž být určitým způsobem svobodný i za mřížemi a nesvobodný na svobodě.

Kaple může být místem setkání s Pravdou, která osvobozuje, kde člověk objeví, že jeho život není definován jen minulostí, že Bůh s ním ještě neskončil, že z rozbitých vztahů a trosek životních osudů lze vybudovat něco nového. Kaple může být také místem pro slzy, tichou lítost nebo vztek, ale i pro naději, nový začátek. Ano, kaple může být místem nového začátku!

Žalmista v žalmu, který jsme před chvílí vyslechli, vyznává, že Boží přítomnost nemá hranice, omezení! Mluví o tom, že žádné místo na zemi není tak temné nebo izolované, aby tam Bůh nenašel cestu. Bůh se nevyhýbá místům bolesti a lidských selhání. Bůh přichází i za mříže! Boží milost, tedy jeho přízeň totiž nekončí tam, kde člověk selhal. Bůh vidí člověka hlouběji než jeho chyby, provinění či rozsudek.

Otevřením této kaple uprostřed „temnoty“ symbolicky rozsvěcuje a proniká nové světlo. Světlo naděje, odpuštění, smíření s Bohem i s lidmi navzájem. A na tuto skutečnost bude stále upomínat i architektura této kaple. Světlo, které proniká shůry…

Kaple ukazuje k naději, odpuštění a budoucnosti. A právě proto má zde, uprostřed věznice, své hluboké opodstatnění. Tato kaple není určena jen pro ty, kteří zde vykonávají svůj trest. Je to místo otevřené i pro vás, zaměstnance vězeňské služby, dozorce, pedagogy a psychology. Vaše práce je nesmírně náročná. Denně se potkáváte s těžkými lidskými osudy, s napětím, stresem a často i s nevděkem. I vy potřebujete místo, kde můžete na chvíli „vypnout“, nadechnout se, odložit profesní odstup a načerpat sílu k tomu, abyste v této službě neztratili lidskost.

Kéž je tato kaple oázou klidu pro každého, kdo do ní vstoupí s těžkým srdcem, bez ohledu na to, jakou uniformu nebo oblečení zrovna nosí. Kéž zde lidé nacházejí prostor pro modlitbu, odvahu a sílu ke změně, smíření s Bohem i s lidmi a naději pro budoucnost. Kéž zde zní evangelium, dobrá zpráva, která neříká: „Jsi odepsaný,“ ale: „Jsi milovaný Bohem.“ Otevíráme tuto Kapli naděje s vírou, že Boží světlo může pronikat i tam, kde je hluboká temnota. Tato kaple má lidem pomáhat vidět, že někdy naše minulost sice určuje naši současnost, ale nemusí definovat naši budoucnost. Ať se tato kaple stane místem, kde budou lidé nacházet víru, lásku, a tak potřebnou naději. Kéž Pán Bůh tomuto místu i vám všem žehná! Amen.

Tomáš Tyrlík, biskup

Foto: Vladislav Blahut

Velehradská výzva

Dne 4. července 2026 během tradiční Modlitby za vlast na zahájení *Dnů lidí dobré vůle* na Velehradě byla oficiálně představena tzv. Velehradská výzva. Dokument představuje zásadní celospolečenský apel na smíření, vzájemnou úctu a dialog v polarizované společnosti. Reaguje tak na rostoucí napětí, nedůvěru a agresivitu ve veřejném prostoru.

Kdo výzvu napsal a inicioval

Hlavním iniciátorem a autorem, který text veřejně představil, je Mons. Josef Nuzík, olomoucký arcibiskup a předseda České biskupské konference (ČBK). Dokument vznikl jako společná iniciativa katolické církve a zástupců dalších křesťanských proudů s cílem ukázat, že proměna společnosti nezačíná u politiků, ale v lidském srdci a každodenních vztazích.

Kodex Velehradské výzvy

Součástí textu je pětibodový kodex, který definuje praktické zásady chování pro každého člověka:

1. MĚJ ÚCTU KE KAŽDÉMU ČLOVĚKU, I KDYŽ SMÝŠLÍ JINAK NEŽ TY. Dříve než soudíš, snaž se porozumět. V každém člověku je důstojnost, která nás spojuje. Každý nese svůj vlastní příběh, zápasy i rány, které často nevidíme.

2. HLEDEJ VŽDY TO, CO SPOJUJE, NE TO, CO ROZDĚLUJE. Rozdíl-

ný názor nemusí být nepřítelem. Pravda roste v dialogu, ne v nenávisti. Ve druhém člověku se snaž nejprve vidět dobro i za cenu, že se někdy mýlíš.

3. NASLOUCHEJ DŘÍVE, NEŽ ODPOVÍŠ. Mnoho konfliktů vzniká z nepochopení. Dej druhému člověku pocítit, že je slyšen a brán vážně.

4. BUĎ PRVNÍ, KDO NABÍDNE SMÍŘENÍ. Odpuštění není slabost, ale síla, která obnovuje vztahy, rodiny i společnost. Odpouštěj nejen přátelům, ale i těm, kteří ti ublížili nebo které pokládáš za nepřátele.

5. PŘINÁŠEJ NADĚJI, MODLI SE A PRACUJ PRO POKOJ. Nešiř strach, pohrdání ani beznaděj. Buď člověkem pokoje, který spojuje lidi a připomíná, že bratrství je možné. Velehradská výzva bude úspěšná tehdy, když se stane součástí našich každodenních rozhodnutí.

Podpora a připojení Ekumenické rady církví

Klíčovým momentem iniciativy je její široký ekumenický rozměr. Ekumenická rada církví v ČR (ERC), která sdružuje nekatolické křesťanské církve, se k Velehradské výzvě oficiálně připojila a plně ji podporuje. Ve svém prohlášení ERC uvedla, že vítá tento hlas volající po respektu a skutečném dialogu. Zdůraznila, že různost názorů je přirozená a užitečná, avšak diskuse nesmí podléhat nenávistným projevům. Tento konsenzus mezi ČBK a ERC demonstruje jednotu církví v otázce kultivace veřejného života.

Kdo další výzvu podpořil

Výzvu přímo na Velehradě i skrze sociální sítě podpořila řada osobností, včetně ministra Marka Výborného, který vyzdvihl její význam pro každodenní vztahy. Prostřednictvím ERC deklarovaly podporu jednotlivé členské církve, jako je například Církev bratrská nebo Jednota bratrská.

Během cyrilometodějských oslav oslovila výzva zhruba 20 tisíc přítomných poutníků. Velehradská výzva se tak stala společným manifestem českých křesťanů za ohleduplnější a méně rozdělenou společnost.

snu

Foto: Janusz Kożusznik

Aktualizace dohody o duchovní službě ve věznicích

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky genmjr. Tomáš Hůlka, předseda České biskupské konference arcibiskup Josef Nuzík, předseda Ekumenické rady církví Pavel Pokorný a její generální sekretář Marián Čop podepsali na Velehradě dne 4. července 2026 novou dohodu o duchovní službě. Dokument aktualizuje pravidla spolupráce mezi Vězeňskou službou, Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví při poskytování duchovní péče ve věznicích, vazebních věznicích a ústavech pro výkon zabezpečovací detence a nahrazuje dosavadní dohodu z roku 2013.

Nová dohoda reaguje na zkušenosti získané během více než deseti let fungování vězeňské duchovní služby a upřesňuje postavení vězeňských kaplanů i dobrovolných duchovních. Stanovuje podmínky jejich pověřování a působení a potvrzuje společnou odpovědnost církví a Vězeňské služby za vytváření prostoru pro duchovní podporu osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody či zabezpečovací detence.

Duchovní služba je určena nejen obviněným, odsouzeným a chovancům, ale také příslušníkům a zaměstnancům Vězeňské služby a jejich blízkým. Je-

Foto: Bronislav Matulík

jím posláním je poskytovat pomoc při řešení osobních, existenciálních, duchovních, etických a morálních otázek. Využívání této služby je dobrovolné a založené na respektu ke svobodě náboženského vyznání a svědomí každého člověka.

„Duchovní služba ve věznicích pomáhá lidem hledat naději, převzít odpovědnost za vlastní život a připravovat se na návrat do společnosti. Jsem rád, že dlouholetá spolupráce mezi církvemi a Vězeňskou službou získala novou podobu, která odpovídá současným potřebám a zkušenostem z praxe," uvedl předseda České biskupské konference arcibiskup Josef Nuzík.

Generální ředitel Vězeňské služby Tomáš Hůlka zdůraznil význam duchovní péče jako součásti práce s vězněnými osobami: „Duchovní služba ve věznicích je v dnešní době nedílnou součástí práce s lidmi ve výkonu trestu odnětí svobody. Pomáhá jim hledat v náročné situaci nový směr, posilovat odpovědnost a připravovat se na návrat do běžného života. Vedle bezpečnosti a odborného zacházení s odsouzenými představuje duchovní služba důležitý prvek podpory osobní změny a resocializace. Dlouhodobé spolupráce s církvemi si velmi vážím."

Předseda Ekumenické rady církví Pavel Pokorný ocenil ekumenický rozměr služby: „Vězeňská duchovní služba je příkladem konkrétní spolupráce křesťanských církví ve prospěch lidí, kteří se ocitli v náročné životní situaci. Nová dohoda potvrzuje naši společnou snahu být nablízku těm, kteří hledají podporu, povzbuzení a nový začátek."

Součástí dohody je také zakotvení činnosti Rady pro duchovní službu ve věznicích a ústavech, v níž jsou zastoupeny Česká biskupská konference, Ekumenická rada církví i Vězeňská služba České republiky. Rada se podílí na řešení koncepčních otázek a dalším rozvoji duchovní služby ve vězeňském prostředí.

Vězeňská duchovní služba působí v českých věznicích již téměř třicet let. Na její činnosti se podílejí vězeňští kaplani i dobrovolní duchovní z řady křesťanských církví působících v České republice. V současnosti působí ve vězeňské službě 60 kaplanů a cca. 200 dobrovolných duchovních z různých křesťanských církví. Duchovní péče je dostupná ve všech věznicích a vazebních věznicích v České republice.

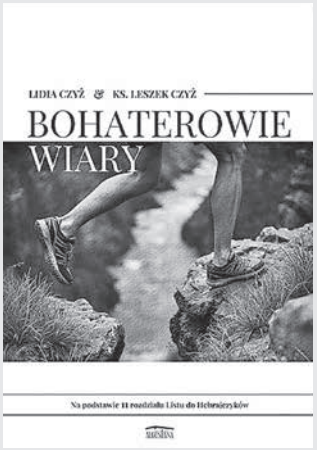
Monika Klimentová
tiskové středisko ČBK
Zdroj: ekumenickarada.cz

Bohaterowie wiary

W sprzedaży jest uzupełnione drugie wydanie książki Lidii i ks. Leszka Czyżów pt. „Bohaterowie wiary". Pierwsze wydanie ukazało się nakładem Wydawnictwa Augustana w 2012 roku. Obecna edycja poszerzona została o historie Sary, Jochebed i Amrama.

Lęki, błędy i zaufanie Bogu

Poplątane życiowe losy, osobliwe przypadki. Oszust, kłamca, morderca, prostytutka... Nie chcielibyśmy mieć takich w swojej parafii. A jednak Biblia, święta Księga, właśnie tych ludzi nazywa bohaterami wiary. Może to pomyłka? Co było takiego szczególnego w ich życiu, że zostali uznani za godnych, by stawiać ich za wzór?

Wyróżniało ich jedno – bezgraniczna wiara. O niej opowiada ta książka. Starotestamentowi bohaterowie wiary byli podobni do nas w swych wadach i słabościach, jednak mieli bezwarunkową pewność i ufność, że spełni się to, co obiecał im Bóg.

Sukces pierwszego wydania wynikał z odwagi autorów, którzy nie bali się pokazywać biblijnych postaci bez upiększeń. Pokazali oni, że do świętości i wielkiej wiary Bóg powołuje ludzi z potężnymi wadami.

Pozycja ta była jednym z pierwszych tak głośnych, wspólnych projektów literackich małżeństwa Czyżów. Lidia wniosła do niej swoją wrażliwość pisarską znaną z wielu jej powieści obyczajowych, a ks. Leszek – teologiczny, ewangelizacyjny pazur proboszcza z Wisły Malinki.

Włączenie do spisu treści Sary (żony Abrahama) oraz Jochebed i Amrama (rodziców Mojżesza) to strzał w dziesiątkę. Autorzy genialnie rozbudowali wątek zmagania się z prozą życia, rodzicielskim strachem o przyszłość dzieci oraz zwątpieniem w Boże obietnice.

O książce napisali

W poszerzonej, nowej edycji książki poznajemy bohaterów Biblii takimi, jakimi byli naprawdę – bez upiększeń, ale przez pryzmat wiary i Bożej łaski. Abraham i jego żona Sara, Mojżesz i jego rodzice, a także Dawid i inni stają się źródłem refleksji nad naszymi słabościami i drogą ku duchowemu wzrostowi. Nowe postaci biblijne pogłębiają kontekst i zapraszają do rozważań o Bożym działaniu w świecie i w nas samych. (bp dr Adrian Korczago)

Poznając życiorysy biblijnych postaci dostrzegamy, jak niezwykłe i różnorodne są ich reakcje na jeszcze bardziej niezwykłe, i nieszablonowe inicjatywy Boga. Warto wraz z autorami „Bohaterów wiary" się im przyjrzeć, ucząc się, czym jest wiara, wielokrotnie tu opisywana, definiowana na nowo, w sposób ciekawy, inspirujący. Ta lektura może zmienić nasze życie. (Marek Cieślar)

O autorach

Lidia Czyż – nauczycielka, współorganizatorka spotkań dla kobiet, w tym corocznych Śniadań dla Kobiet w Wiśle. Autorka jedenastu poczytnych powieści oraz opowiadań i licznych artykułów w czasopismach: „Zwiastun Ewangelicki", „Warto", „Nasze Inspiracje". W „Bohaterach wiary" autorka po raz kolejny udowadnia, że ma niesamowity dar budowania tekstu. Język jest prosty, plastyczny i pozbawiony nudnego, akademickiego żargonu. Opowieści czyta się jak dynamiczne reportaże z życia ludzi, którzy żyli tysiące lat temu, a borykali się z dokładnie takimi samymi problemami jak my dzisiaj.

Ks. Leszek Czyż – duchowny luterański, proboszcz parafii w Wiśle Malince. Za swe główne powołanie, oprócz prowadzenia parafii, uważa ewangelizowanie. Od kilku dekad zaangażowany w organizację Tygodni Ewangelizacyjnych w Dzięgielowie k. Cieszyna. Autor książek: „Powrót do domu Ojca", „Pozwolił nam wołać Ojcze" oraz „Dziesięć przykazań". Ks. Leszek dba o to, by każda historia w książce „Bohaterowie wiary" kończyła się mocną, duszpasterską puentą. Książka redefiniuje pojęcie „wiary" – pokazuje, że nie jest ona brakiem wątpliwości, ale decyzją o zaufaniu Bogu pomimo własnych słabości.

red

Teď a tady

Už jsi zažil nebo viděl o letošních prázdninách něco zajímavého a jedinečného?

Možná jsi už vylezl na nějakou vysokou horu a nemohl ses dočkat, kdy už tam budeš. Možná jsi už sjel divokou řeku nebo plaval v moři plném ryb. Možná jsi poprvé byl na táboře, nebo dokonce spal ve stanu a poslouchal zvuky noci. Možná jsi sledoval z okna svého pokoje bouřku a trochu ses bál. Možná jsi už potkal nové kamarády a zažil plno legrace a dobrodružství. Možná je před tebou ještě něco zajímavého, na co se těšíš.

Každá minuta, kterou jsi doposud prožil, byla jedinečná a mnoho jedinečných příležitostí je ještě před tebou. Zrovna teď je jedinečná chvíle, která už se nebude opakovat. Zrovna teď koukni kolem sebe, co vidíš? Rodiče, kteří si povídají? Brášku, který hraje fotbal? Ségru, která maluje obrázek? Kytku ve váze? Psa, který spí? Kočku, která se vyhřívá na sluníčku? Berušku, co leze po parapetu? Zrovna teď je ta jedinečná chvíle a za minutku už může být všechno jinak. Proto nestojí za to hádat se s bráchou o míč a odmlouvat mamce s pomocí. Proč si kazit tak krásný den.

Stejně jako dnešní den je jedinečný, tak jsi jedinečný i ty. Máš jedinečné oči a jedinečný úsměv, nikdo na světě se nesměje stejně jako ty. I tvůj brácha a ségra jsou jedineční (i když ti možná občas lezou na nervy). A tyhle všechny jedinečné lidi, jedinečné věci kolem tebe a jedinečné zážitky pro nás připravil náš Bůh. No, není to skvělé!?

Tak se na chvilinku zastav, rozhlédni se kolem sebe a vychutnej si tuhle jedinečnou chvíli.

Katka Tasková

Září 2026

1	út	Am 5,4-15	1J 4,7-21
2	st	5M 24,10-22	1J 5,1-5
3	čt	2K 8,10-17	1J 5,6-12
4	pá	Jk 2,5-13	1J 5,13-21
5	so	Ju 1-25	2J 1-13
6	**ne**	**L 19,1-10**	**Ž 146**
7	po	5M 26,1-11	3J 1-15
8	út	Ga 5,22-26	Sf 1,1-13
9	st	Fm 1-22	Sf 1,14 - 2,3
10	čt	1Pa 29,9-18	Sf 3,9-20
11	pá	J 13,31-35	Abk 1,1-11
12	so	2Te 2,13-17	Abk 1,12 - 2,5
13	**ne**	**1M 2,4-25**	**Ž 68,1-24**
14	po	Fp 4,8-14	Abk 2,6-20
15	út	1Tm 6,3-11	Abk 3,1-19
16	st	Kaz 4,4-12	Kaz 1,1-18
17	čt	L 10,38-42	Kaz 2,1-26
18	pá	1K 7,17-24	Kaz 3,1-15
19	so	Mk 12,41-44	Kaz 3,16-22
20	**ne**	**2Tm 1,7-10**	**Ž 68,25-36**
21	po	Ř 6,19-23	Kaz 4,1-12
22	út	Iz 38,9-20	Kaz 5,9-19
23	st	Mk 5,21-43	Kaz 6,1-12
24	čt	Fp 1,18-26	Kaz 7,1-14
25	pá	Zj 2,8-11	Kaz 11,1-10
26	so	Ř 4,18-25	Kaz 12,1-14
27	**ne**	**Mt 15,21-28**	**Ž 138**
28	**po**	**Žd 11,1-7**	**Ga 1,1-5**
29	út	Zj 12,7-12	Ga 1,6-9
30	st	1M 16,6-14	Ga 1,10-24

Září 2026

„Lepší na dlaň odpočinku než hrstě plné pachtění a honby za větrem.“ (Kaz 4,6)

Král Šalomoun, který je autorem knihy *Kazatel*, napsal také biblické knihy *Přísloví a Píseň písní*. Víme o něm, že byl velice moudrým člověkem. Šalomoun byl po Saulovi a Davidovi třetím izraelským králem.

Život člověka se skládá z práce a odpočinku. Nikdo nemůže stále pracovat, protože by to jeho tělo nezvládlo. Také nemůžeme pořád odpočívat, protože je třeba plnit svoje úkoly a povinnosti. Měli bychom si najít ideální poměr mezi prací a odpočinkem. Nestrhat se prací, ale také neodpočívat na úkor splnění svých povinností.

Výrazy z našeho textu „pachtění a honba za větrem“ naznačují, jako by naše práce postrádala smysl. Neláká nás dělat něco, o čem víme, že to nemá smysl. Raději pracujeme na tom, co přinese užitek nám i našim bližním.

Než začneme na něčem pracovat, měli bychom si uvědomit, zda tato práce přinese někomu užitek, nebo škodu. Boží slovo nás vede k tomu, abychom pracovali na tom, co je dobré a užitečné pro naše bližní i pro nás samotné. Máme pomáhat k šíření dobra a ne zla. Víme z vlastní zkušenosti, že zlo se šíří často velmi rychle. Naopak k šíření dobra je někdy třeba mnoho trpělivosti a vytrvalosti.

V našem textu je také řeč o odpočinku. Jsou lidé, kteří odpočívat neumí a hrnou se z práce do práce. Když jsme odpočatí, naše práce je kvalitnější, přináší lepší výsledky.

Prosme našeho Pána o moudrost, trpělivost a vytrvalost. Je důležité, abychom nebyli otroky práce, kteří nevědí, co znamená odpočinek. Na druhé straně nemáme být těmi, kteří neplní své povinnosti, protože dlouho odpočívají. Kéž máme správný postoj i v této oblasti, umíme dobře pracovat, ale také kvalitně odpočívat a žijeme Pánu Bohu ke cti a ke chvále a lidem k užitku!

szl

Setkání pod stanem

Smilovice, 17. 7. 2026

Foto: Martin Kotajny

XcamP

Smilovice, 18. - 25. 7. 2026

Foto: Martin Kotajny, Marek Svoboda

